

บทที่ ๑

อากาศยามบ่ายแก่ๆ ร้อนจัด จากที่ฟังข่าวพยากรณ์อากาศเมื่อคืนวาน มีการคาดคะเนว่าอุณหภูมิสูงสุดของกรุงเทพฯ ในวันนี้อาจไต่ขึ้นไปแตะระดับสี่สิบองศาเซลเซียสเลยทีเดียว

โลกช่างร้อนขึ้นทุกวัน ถ้าให้สิ่งมีชีวิตยุคดึกดำบรรพ์มาอาศัยอยู่ในยุคปัจจุบันเห็นทีจะสูญพันธุ์เพราะร้อนดับแตกตาย ไม่ใช่หนาวจนแข็งตายแน่... สุธนุชคิดอย่างพยายามสร้างอารมณ์ขันให้ตัวเองขณะใช้หลอดฟางคนน้ำมะนาวในแก้วฆ่าเวลา ส่วนสายตาก็สอดสายหาคนที่โทรมานัดด้วยเสียงรอนรนผิดวิสัย

‘มีเรื่องจะพูดด้วย พูดที่บ้านไม่ได้ วันนี้ตามีเรียนแค่คาบเช้า บ่ายว่างจะแวะไปหาหนูชัชที่มหา’ลัยแล้วกัน’

ความอยากรู้อยากเห็นเรื่องอะไร สำคัญมากแค่ไหน ทำให้หล่อนยอมเมื่อยสะโปกนั่งรอตั้งครึ่งค่อนชั่วโมง ทั้งที่ปกติมีความอดทนต่ำ ไม่เคยจับเจ้าคอยไครนานขนาดนี้มาก่อน ชักช้าแค่สิบนาทีก็ขอลาขาด

หนุ่มสาวในชุดนักศึกษาทยอยมาจับจองม้านั่งรอบด้าน ตั้งวงพูดคุยถกเถียงกันเสียงดังอย่างน่ารำคาญ แต่ก่อนที่หล่อนจะตะบะแตก สวม

วิญญาณเสื่อแผ่น หญิงสาวรูปร่างเพรียวบางในชุดนิตยถูกต้องตามระเบียบ ติดเข็มตรามหาวิทยาลัยอื่น รวบผมยาวเป็นเปียเดี่ยวไว้ทางด้านหลัง ใบหน้าหมดจดปราศจากเครื่องสำอาง มีเหงื่อเม็ดเล็กๆ เกาะพราวตามไรผม หน้าผาก ปลายจมูก และลำคอระหงก็กระหืดกระหอบเข้ามาพร้อมตำราเรียน เต็มอ้อมแขน หยดยืนอยู่ข้างซุ้มขายเครื่องดื่ม หรีตตามองไปทั่วบริเวณ จนหน้าย่น บนดั่งจมูกไรแวนตาพาดไว้เหมือนปกติ สุธทนูซเห็นนับก็เดา ได้ว่าน่าจะเป็นเกิดอุบัติเหตุกับแวนคูซึพของแฝดสาวผู้พี่เป็นแน่ จึงขยับลุกขึ้น บอกตำแหน่งให้ทราบ

"ดา...นุซอยู่ที่นี่"

ไม่ใช่เรื่องแปลก...สุทธดาอาจเรียนเก่งขนาดมีแวคว่าเกียรตินิยม อันดับหนึ่งของคณะนิติศาสตร์ มีความประพฤติดี ไม่ดื้อรั้น ไม่ชอบเที่ยว ยามว่างชอบอ่านหนังสือหรือช่วยทำงานบ้านจนน่าจะได้รับการรางวัลลูกตัวอย่าง แต่หญิงสาวก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบไรที่ติ ยังมีข้อเสียที่โดดเด่นอยู่อย่างคือ เป็นคนซุ่มซ่ามเอามากๆ สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะหล่อนสายตาสั้นด้วยก็ได้ ถึงได้เกิดเหตุการณ์แปลกๆ ที่เข้าข่ายนั้นบ่อยหน

ก่อนหน้านี้หญิงสาวไม่เคยมีปัญหาทางสายตา มาเริ่มเป็นตอนเรียน มัธยมแล้วมุ่งหวังจะเอนทรานซ์เข้าไปเป็นนิตยของมหาวิทยาลัยชื่อดัง ครั้นทำได้ก็หวังสูงถึงขั้นเกียรตินิยมอีก จากการมูมานะอ่านหนังสือเป็นบ้า เป็นหลังและใช้เวลาอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์นานๆ ส่งผลให้หล่อน สายตาสั้นขึ้นทุกปี ถ้าไม่ใส่แว่นก็เห็นอะไรไม่ชัด กลายเป็นภาพพรำมัว ไปหมด

สุทธดาเปิดยิ้มดีใจ รีบตรงไปหาแฝดน้องอย่างไม้อรอช้า แต่ทำ เล้ากรรมดันเกี้ยวรักไม้ที่ไพล่พันผิวดินจนเสียการทรงตัว หวีดร้องเสียงหลง ถลาไปข้างหน้าอย่างห้ามไม่อยู่ ตำราเรียนบางเล่มทะลักจากวงแขน ปลิวไปตกบนโต๊ะใกล้ๆ ทำเอางสนทนาที่กำลังครั้นเครงแตกฮือทันใด

"เฮ้ย อะไรกันวะ!"

ชายหนุ่มสองคนร้องลั่น กระโดดเหิงออกจากโต๊ะราวกับเจอจุงผู้

ขึ้นมากลางวง เหลือหนึ่งหนุ่มที่ยังปักหลักอยู่ที่เดิม ไม่ใช่เพราะเขาคุมสติ
ได้ยอดเยี่ยมถึงไม่ตื่นตระหนกอะไร หากโดนหนังสือเล่มโตกระแทก
ท้ายทอยเข้าอย่างจังเลยลุกพรวดตามคนอื่นไม่ทัน ได้แต่นั่งนินทาเอามือ
คลำศีรษะบ่อยๆ ส่วนสาวผู้ก่อเรื่องแปะอยู่บนพื้นในท่าใกล้เคียงกับคลาน
สี่ขา เรียกเสียงหัวเราะขบขันจากทุกทิศทาง แม้แต่เพื่อนของหนุ่มผู้
โชคร้ายที่ทำท่างุนงงในตอนแรกยังหัวเราะพรีดีใหญ่ สุทรนุของก็ระงับใจ
ไม่ไหว ปล่อยคิกออกไปผสมโรงด้วยนิดหนึ่ง

คงมีแต่สาวซุ่มซ่ามที่งุ่มง่ามลุกขึ้นเก็บตำราที่ตกเกลื่อนกลาดกับ
ชายหนุ่มผู้โชคร้ายที่ขำไม่ออก ต่างหน้าแดงด้วยความอาย โดยฝ่ายชาย
มีความโกรธผสมอยู่หลายส่วน

"ขอโทษค่ะ"

สุทรดากระพุ่มมือไหว้ขอขมา ค่อยๆ สะโงกเข้าไปหยิบหนังสือที่
ทำแก้วน้ำล้มคว่ำกลับคืนมา ถ้าเป็นการเล่นโบว์ลิ่งหล่อนคงทำสไตรค์
ไปแล้ว แต่ไม่ใช่เล่นแข่ง และแก้วเครื่องดื่มของพวกเขาไม่ใช่พิน ย่อม
ไม่ได้รับเสียงปรบมือชื่นชมแต่อย่างใด วอนจะถูกด่าลูกเดียว ซึ่งผลลัพธ์
ก็ไม่ต่างจากที่นึกห้วน

"ระวังหน่อยสิแม่คุณ ซุ่มซ่ามจริง หัวฉันไม่ใช่ที่รับสมบัติของใครนะ!"

ชายหนุ่มผู้อัปโชคตำหนิเสียงแข็งไม่แพ้แววตา หญิงสาวเพลอ
ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ไม่กล้ามองหน้าเขาตรงๆ ยังดีที่ดวงตาดูดันคู่นั้น
ไม่มีอำนาจมากพอจะสร้างสายฟ้าฟาด หากไม่แล้วหล่อนคงถูกพิฆาตทิ้งเป็น
ตอตะโกแน่

"นี่อีกเล่มหนึ่ง"

มือใหญ่หยิบตำราเล่มโตที่ตกอยู่ข้างตัวส่งคืนให้ อย่างมีนตึง
สุทรดาเพิ่มพำขอบคุณ รับหนังสือไปกอดแนบอก เหลือบเห็นชายหนุ่มร่าง
ผอมสูงอีกคนจับจ้องมองมาแบบพินิจพิเคราะห์ก็ห่อไหล่นิดๆ อย่าง
หวาดระแวง

"เอ...หน้าตาน้องคุณๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อนนะ"

"คนที่พี่เคยเห็นนะคนนี้ ส่วนคนนั้นเป็นฝาแฝดของหนูชื่อสุทธดาอะ"
เสียงตอบแจ้วๆ ดังมาพร้อมกับการเพรียวบางกว่าเล็กน้อยของ
แฝดน้อง สุทธดาლობระบายลมหายใจเบาๆ อย่างโล่งอก ละม้ายนักมวย
ที่กำลังถูกไล่บี้แล้วได้ยืนเสียงระฆังหมดยก มีกรรมการเข้ามาช่วยแยก
คู่กรณีออก ส่วนคนที่ตั้งคำถามอย่างสงสัยเห็นผู้มาใหม่ก็เปิดยิ้มรำ เกิด
ความกระจ่างแจ้งโดยพลัน

"มิน่า พี่ก็ว่าคุ้นๆ แต่ไม่อยากจะใช่ เพราะไม่ค่อยเหมือน
เท่าไร เปลี่ยนลุคไปเป็นคนละคนนะ"

สุทธนุซมอยิ้ม แม้รูปร่างหน้าตาของหล่อนกับแฝดพี่จะคล้ายคลึงดู
หล่อมาจากพิมพ์เดียวกัน แต่การปรุงแต่งตามลักษณะนิสัยสร้างความ
แตกต่างอย่างเห็นได้ชัด

สุทธดาฝีมือดำยาวยเหยียดตรงมักรวบเรียบริ้วเป็นนิล ขณะที่หล่อน
ตัดผมเล่นระดับจากบ่าถึงกึ่งกลางหลัง โกรทสีให้อ่อนลง แถมยังยิ้มสี
น้ำตาลทองบางบอย บอกให้รู้ถึงความ 'เปรี้ยว' และ 'ซาล์' ที่มีอยู่ในตัว
ในด้านรสนิยมการแต่งกายของพวกหล่อนก็สวนทางกันลิบลับ แฝด
พี่ถอดแบบมาจากหนังสือคู่มือแรกเข้าศึกษาของมหาวิทยาลัย ผิดกับหล่อน
ที่นิยมกระโปรงสั้นเหนือเข่าและรองเท้าแฟชั่นเก๋ๆ แต่คนพูดมีมารยาทพอจะ
ไม่ร้ายรายละเอียดออกมาเปรียบเทียบกันตรงๆ แบบนั้น

หญิงสาวยกมือไหว้รุ่นพี่ที่รู้จักกับเพื่อนของเขาพาลงช่วยพูด
ประนีประนอมให้คู่แฝดสุดฤทธิ์

"ต้องขอโทษพวกพี่ๆ แทนดาด้วยนะคะ ดาไม่ได้ตั้งใจทำใครวงแตก
หรอก แต่ดามีปัญหาด้านสายตานิดหน่อย อย่าโกรธกันเลยนะคะ"

"สายตาสั้นแล้วไม่รู้จักใช้แว่นหรือคอนแทกเลนส์ช่วยให้มองเห็นโลก
ชัดๆ บ้างหรือไง"

ชายหนุ่มผู้โชคร้ายตัวดีเสียงถาม ปรายสายตาเข้มๆ ใส่สุทธดาอย่าง
หาเรื่องไม่เลิก

ถ้าประสาทการรับภาพที่พร่ามัวของหล่อนไม่หลอกลวงระบบตีความ

ในสมองมากเกินไป เขาจัดเป็นบุรุษที่มีรูปลักษณะชวนมองคนหนึ่ง คิ้วเข้ม เป็นปีกเหนือขนตาคมดู จมูกโด่งเพรียว ริมฝีปากไม่หนาไม่บาง ถ้าไม่ดีหน้าเคร่งซึ่งคงพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเขาหล่อพอจะกระซอกใจเพศตรงข้ามได้สบายๆ แต่ในกรณีของหล่อนน่าจะเข้าทำนอง 'เขาดูพร้อมจะกินหัวกันได้ทุกวินาที' เสียมากกว่า

พอเห็นแฝดที่ยิ้มจืดเจื่อน พูดไม่ออกตอบไม่ถูก แฝดน้องก็ออกหน้ารับแทนอีกคน

"แวนนะมีค่ะ ปีนัดมาสองครั้งแล้ว คาดว่าวันนี้คงเกิดเอกซิดেন্টระหว่างทาง ก็เลยไม่มีแวนติดตัวค่ะ"

"ก็น่าอยู่หอรอก"

ชายหนุ่มแค้นเสียงเยาะๆ ดึงเส้นโทสะของสุทธดาให้ซึ่งตั้งเจียนปริขาด นึกอยากจะสวนกลับเจ็บๆ ลักที แต่กลัวจะมีเรื่องราวกันหนักกว่าเดิม หญิงสาวจึงแอบเขย่ามือคู่แฝด ส่งสายตาดอกว่าอยากไปจากตรงนี้เร็วๆ สุทธนุชเห็นท่าที่ของอีกฝ่ายก็พอจะทำความเข้าใจได้ไม่ยาก จัดแจงตัดบทสนทนาให้อย่างฉับไว

"นุชกับดาดคงต้องไปแล้ว ต้องขอโทษพวกพี่ๆ อีกครั้งนะคะ"

"จะพาคู่แฝดไปตัดแวนหะรอ"

แ่ววเสียงถามรวนๆ ของชายหนุ่มเจ้าเดิมลอยมาตามลม สุทธดาเม้มปากเข้าหากันเกือบเป็นเส้นตรง ต้องพยายามระงับใจและมือไม่มาให้เขวี้ยงหนังสือใส่หัวคู่กรณีอีกสักพลัด

...คนอะไร ขอโทษตั้งหลายคำแล้วยังไม่ยอมยกโทษให้อีก ใช่ว่าจงใจแกล้งกันหรือก็เปล่า มันเป็นอุบัติเหตุเหตุแท้ๆ ยังจะผูกใจเจ็บอยู่ได้!...

นัยน์ตาลอ่อนเริ่มขุ่นมัวด้วยความโกรธ ริมสะบัดหน้าพริตเดินหน้าออกไปอย่างไม่พอใจ หากปลายเท้าเจ้ากรรมดันสะดุดกระเบื้องเปล่าที่คนทิ้งไม่ลงถึงจนเซหลุนๆ ไปหลายก้าว ยังดีที่พยางค์ตัวไว้ไม่ให้ล้มเป็นครั้งที่สอง แต่นั่นก็ทำเอาหล่อนหมดสง่าและเสียหน้ามากเลยทีเดียว

สุทธดาหน้าชาด้วยความอายและเจ็บใจกับเสียงหัวเราะที่ตั้งไล่หลังมา

"นายคนนั้นเป็นใคร นุชรู้จักไหม"

เมื่อออกห่างจากบริเวณนั้นมาพอสมควร สุทธดา ก็เปิดฉากซักถามอย่างสงสัย สุทธนุช เลิกหัวเราะขึ้นเป็นเชิงขอข้อมูลเพิ่มเติม แผลผีเลยต้องระบุนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

"หมายถึงคนที่กั๊กดาไม่เลิกนะ คนที่หน้าเข้มๆ หล่อๆ..."

หลุดปากออกไปแล้วหญิงสาวก็อยากกั๊กคืนให้ขาดเป็นกำลัง คำที่ช่างเช่ซ้อ เปิดช่องให้แผลน้องจอมขี้เล่นส่งสายตาและคำถามล้อเลียนมาเย้าแหย่กันได้

"ฮั่นแน่ ไม่ได้ใส่ว่านแล้วรู้ได้ยังไงว่าเขาหล่อ"

"ดาสายตาสั้นก็จริง แต่ไม่ได้ตาถั่วนะ อยู่ใกล้ขนาดนั้นก็พอแยกแยะได้ว่าใครหน้าตาเป็นยังไง ไม่ใช่หางเอกหนึ่งการตูนนี่จะได้ชื่อซ่าสมบูรณ์แบบ"

"จ้า...จ้า...แหย่เล่นนิดเดียวดูใหญ่เลย แหม...น่าจะดูใส่คนหล่อของดามั้งนะ ไม่น่ายื่นให้เขาแขวะอยู่ข้างเดียวเลย"

"อย่ามาพูดขี้ขี้ เขาไม่ใช่ของดา แล้วดาก็ไม่เอาด้วย คนอะไรเอาผาดไม่เลิก ไม่เป็นสุขภาพบุรุษสักนิด" สุทธดา ย่นจมูก เขวี้ยงก้อนปะหลับปะเหลือกใส่อากาศราวกับจะฝากลมฝากแล้งไปให้ถึงตัวการ ก่อนวกกลับไปยังคำถามเดิมอีกครั้ง "ว่าไง ตกลงนุชรู้จักตานั่นไหม"

"ไม่รู้จักหรอก ทั้งกลุ่มรู้จักอยู่คนเดียว พี่ศักดิ์คนที่สูงๆ ผอมๆ หน้าตาขรุขระหนอย...คนที่ทักนุชไง เราเคยทำกิจกรรมของมหาลัยด้วยกันมาก่อน เขาเป็นรุ่นพี่ จบปริญญาตรีจากที่นี่ละ ส่วนอีกสองคนยังไม่คุ้นหน้าเลย สงสัยจะเป็นเพื่อนที่เรียนจบจากที่อื่นแล้วมาต่อโทที่นี่ด้วยกันมั้ง ดาถามทำไมเธอ"

"อยากรู้ว่านุชคบคนใจแคบแบบนี้หรือเปล่าเท่านั้นเองแหละ"

แผลผีสะบัดเสียงตอบส่งๆ ไปที่ แผลน้องเหล่ตามองอย่างมีเลศนัย คล้ายมีกริมซุกซ่อนระดับนวลหน้า แทนที่จะปิดออกไปให้พ้นตัว กลับรับสมอ้างหน้าตาเฉยว่า

"นุชก็อยากคบอยู่เหมือนกัน เขาออกจะหล่อเข้าทีดี ควงแล้วคงโก้"

นำดู"

สุทธดาชะงักมองอีกฝ่ายอย่างคั่นคว่ำ พอสบประกายแพรวพราวในดวงตาที่ประพิมพ์ประพายกันก็รู้ว่าถูกกวนประสาทเล่น ถึงกับส่ายศีรษะไปมาอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ

"นุชนี่เป็นคนยังงัยกันนะ เห็นอะไรเป็นเรื่องสนุกไปหมด"

"นุชเป็นคนมองโลกอย่างมีความสุขใจ ไม่ทุกข์ร้อน ไม่คร่ำครึ้ง ไม่แก่เร็ว" สุทธนุชแจกแจกคุณสมบัติของตัวเองอย่างรื่นรมย์ ก่อนทวงถาม 'ธุระ' จากคู่แฝดบ้าง "ว่าแต่ตามีเรื่องสำคัญจะพูดไม่ใช่หรือ...อะไรละ"

"พูดที่นี้จะดีหรือ ดากล้นนุชจะออกจิ้งแวนะสิ" สุทธดาบอกอย่างเป็นกังวล นิ้วหน้ามองบรรยากาศรอบตัวที่มีนักศึกษาขวกไขว่ไปมาอย่างไม่ชอบใจ สุดท้ายก็ยื่นข้อเสนอว่า "เราไปหาที่เงียบๆ และเป็นส่วนตัวกว่านี้หนึ่งคุยกันดีกว่า ดาไม่ค่อยอยากตกเป็นเป้าสายตาคนบ่อยๆ นะ"

"นี่กว่าชินแล้วชะอีก"

แฝดน้องหยอดเสียงแห่เรียกค้อนงามๆ จากแฝดพี่อีกหน แต่ก็ยอมจัดให้เป็นไปตามความประสงค์ พาร่างกระฉับกระเฉงมีน้ำหนักรวมกว่าประมาณสองกิโลกรัมเดินนำไปยังรถญี่ปุ่นคันกะทัดรัดที่ขับมาเรียนเอง ผิดกับคู่แฝดที่ไม่กล้านั่งหลังพวงมาลัย จะไปไหนมาไหนต้องมีคนคอยรับส่งเสมอ ขนาดหล่อนอาสาเป็นอาจารย์ประสิทธิ์ประสาทวิชาการขับชี้ให้สุทธดาก็สั่นหน้าหวิว ปฏิเสธเป็นพัลวัน

'ไม่เอา ดากล้น ขนาดเดินถนนยังตะโน่นชนนี่บ่อยๆ แล้วจะให้ขับรถ เกิดชนคนอื่นเข้า ดาจะทำงัย'

'เรียนกฎหมายมาก็มาก ก็หาทางช่วยตัวเองสิ ไม่เห็นจะยากเลย'

สุทธนุชเคยตอกกลับอย่างหมั่นไส้ แต่ไม่ว่าจะหว่านล้อมหรือขู่เข็ญยังงัย แฝดพี่ก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ จนทุกคนต้องยอมยกธงขาวกันเกือบหมด

หญิงสาวหย่อนร่างเข้าไปนั่งหลังพวงมาลัย จัดการนำรถสีแดงเพลิงเคลื่อนตัวไปตามถนนสายเล็กๆ ในสถาบันการศึกษา เปิดเพลงสากลสุดไพเราะคลอเคล้ากับแอร์เย็นฉ่ำ หวังช่วยกล่อมเกล้าผู้โดยสารให้อารมณ์

ดิฉัน กระทั่งป้ายรถออกสู่ถนนใหญ่ คำถามลอยๆ จากปากแฝดน้องก็สะกิดต่อมความทรงจำอันน่าเจ็บใจของแฝดพี่จนนัยน์ตาชุ่มคลั่งขึ้นอีกรอบ

"จะให้พาไปตัดแว่นก่อนไหม"

"ไม่ต้องมาล้อเลียนกัน แ่ตัดแว่นนะไปคนเดียวได้ ไม่ต้องให้ใครพาไปหรอก ไม่ใช่เด็กเล็กๆ ลักหน้อย"

"แล้วไปทำทำไหน แวนถึงได้หายไปละ"

สุทธดาทำท่าเหมือนไม่อยากพูดถึง แต่ก็จำยอมสารภาพด้วยรู้จ๊กนิสัยใจคอคู่แฝดที่ว่าตื้อรันดิ่งตันแกงอันดับหนึ่ง ถ้าไม่อธิบายให้รู้ความก็คงเข้าซีไม่เลิกรา ขนาดเรื่องการหัดขับรถสุทธนุชยังเป็นคนสุดท้ายที่ยอมวางมือ ซึ่งใช้ว่าจะยุติเด็ดขาด นึกได้เมื่อไหร่ก็เฝ้าก่อกวนกันอยู่นั้นแหละ

"วันนี้ตอนหอบของออกจากลิฟต์ถูกคนกระแทกจนแว่นตก แล้วก็ถูกเหยียบซ้ำจนหักอีก คนมันเยอะ ใครทำเรารู้ไม่รู้"

"โอ๊ย...ช่วยจริง ดาจำ..."

แฝดน้องหัวเราะคิกคักชอบอกชอบใจ ตีมือเบาๆ บนพวงมาลัยหลายๆ ทีเหมือนว่ามันจะช่วยให้สร้างจากความขบขันได้เร็วขึ้น แฝดพี่เห็นแล้วก็ถอนหายใจปลงๆ ไม่วายบนอุบอิบ

"นุชชอบเห็นความช่วยของดาเป็นเรื่องตลกอยู่เรื่อย"

"ก็ไม่เคยเห็นคนชุ่มช้ำขนาดนี้มาก่อนนี่นา" สารถีสาวบอกตามความรู้สึกนึกคิด พยายามเก็บรอยยิ้มออกจากสีหน้าแววตา และรีบเปลี่ยนเรื่องไปก่อนที่จะทำให้ผู้โดยสารหัวเสียขึ้นมาจริงจัง "เออละ ตอนนั้นเราก็อยู่กับสองคนแล้ว ดามีเรื่องสำคัญอะไรก็ว่ามา ไม่มีใครเขาเห็นนุชออกจิวแล้วละ"

"ดาไม่อยากพูดบนรถ"

"พูดมาเถอะน่า ฝมือขับรถของนุชเขียนออก อยากรู้หนักว่าเรื่องอะไรที่จะเล่นเอานุชออกจิวได้ ดาปล่อยให้รอนานเป็นชั่วโมง ความอยากรู้มันจุกอกนุชแล้วนะ"

สุทธนุชชะยั้งคะยอแฝดพี่ที่ทำท่าอึดออด ไม่ยอมเฉลยออกมาให้

รู้เรื่องกันเสียที และคำตอบบ่อยๆ ที่ได้รับในเวลาต่อมาก็กระตุกเส้นเอ็น ทำให้อ่อนจนเพลอเหยียบเบรกพรวด ส่งผลให้ผู้โดยสารหน้าทิ่มหวัด ชนกระຈก ตามติดด้วยเสียงเบรกห้ามล้อดังเอี๊ยดและเสียงบีบแตรถี่ๆ จาก ยวดยานพาหนะที่หายใจรอดอยู่ทางด้านหลัง หากโศตประสาทอ่อนอื้ออิ่ง ไม่ยอมรับรู้สรรพเสียงใด สิ่งเดียวที่ดังสะท้อนอยู่ในหัวคืออวาจาทที่เพิ่ง ผ่านหูไปหยกๆ

"แม่วางแผนนัดจับคู่ให้เราสองคนในเย็นนี้"

เสียงออดหมดเวลาดังก้องกังวาน นักศึกษาทยอยเก็บข้าวของเดิน ออกจากห้องเรียน มีบางส่วนตรงไปหาอาจารย์ผู้สอนเพื่อสอบถามเรื่องที่ไม่เข้าใจ แต่เวลาจำกัดจำเขี่ยในช่วงพักคาบไม่เพียงพอต่อการไขข้อสงสัย ของนักศึกษาร่วมครึ่งโหล ชายหนุ่มจึงบอกให้ไปคุยกันต่อที่ห้องพักรับรอง อาจารย์พิเศษเพื่อจะได้ไม่เกะกะขัดขวางผู้ที่จะใช้ห้องในคาบถัดไป

พอนักศึกษาคนสุดท้ายขอตัวลาและก้าวพ้นไปจากห้อง ชายหนุ่ม รูปร่างสูงใหญ่ แลดูภูมิฐานสง่างามในชุดสูทสีเข้ม ผูกไทลายเรขาคณิต ก็จัดการเก็บสัมภาระส่วนตัว คว่ากุญแจรถยนต์เตรียมออกไปทำธุระต่อ แต่ไม่ทันลุดจากเก้าอี้นุ่ม บานประตูไม้ก็ถูกผลักเข้ามาอย่างถือวิสาสะพร้อม น้ำเสียงร้อร่นที่คุ้นเคย

"อานันว์!"

"อ้าว...พี วันนี้ขั้บรมมามหา'ลัยถูกเทร่อ ทำทางฟ้าฝนจะตกใหญ่ ครั้งแรกในรอบเดือนเลยใช่ใหม่นะ"

ันันว์เทพทักแกมสัพยอกแซกที่ไม่ได้รับเชิญ ถ้าบังเอิญมีใครผ่านมา ได้ยินสรรพนามที่เขาถูกเรียกขานอาจจะประหลาดใจ เพราะวัยสามสิบสาม อย่างสามสิบสี่ปีของเขาไม่น่ามีหลานชายโตเป็นหนุ่มมากขนาดนี้

พีรวัซซั๊กสีหน้าใส่ผู้เป็นอาและอาจารย์ ทว่าทั้งสองศักดิ์นั้นไม่ค่อย นำหวาดกลัวสำหรับเขาเลยสักนิด

สิงหนาท...บิดาของเขาเป็นพี่ชายคนโตของันันว์เทพ มีอายุต่างกัน

ยี่สิบปี หลังจากบุพการีเสียชีวิตไป สิงหนาทกับภรรยาที่รับน้องชายคนเล็ก มาอุปการะเลี้ยงดูควบคู่กับบุตรชายโตน ทำให้สองอาหลานสนิทสนมกัน ค่อนข้างมาก ชนิดที่ถ้าพิรวัสสามารถเรียกอีกฝ่ายว่า 'พี่' ได้โดยไม่กระเทือน ไปถึง 'พ่อ' ก็คงทำไปนานแล้ว

ชายหนุ่มย่ำเท้าบึ้งๆ มากระแทกตัวนั่งบนเก้าอี้ว่างตรงข้ามกับอาหนุ่ม ด้วยท่าที่เหมือนโกรธใครมาลักลอบชาติ พุดออกตัวอย่างไม่ยอมรับข้อกล่าวหาที่ถูกยึดเยียดให้

"อาฉันไม่ต้องมาแซวผม แล้วที่พูดนั้นก็เกินไป ผมไม่ได้มามาหล้อ แค่อัปดาห์เดียวเองต่างหาก"

ฉันวิเทพโคลงคี่ระชะไปมาอย่างเอือมระอา และถือสิทธิ์ตามสถานภาพ ที่เหนือกว่าออกปากตำหนิถึงตักเตือนว่า

"จริงน้ำพี่ ความจริงแกลเป็นคนฉลาด แต่ไม่รู้จักใช้ให้ถูกทาง ทำตัวเหลวไหลแบบนี้อีกก็ปีถึงจะจบละ"

"จะก็ปีก็ช่างเถอะ ผมจบตรีมาได้ก็ดีถม แต่พ่อแม่กับอาฉันวิก็ยัง เคียดเข็ญให้ต่อโทอีก ผมเบื่อเรียนจะแยแล้ว ไม่ได้เก่งเหมือนอาฉันวินี้ อย่าคาดหวังอะไรกันมากนักเลย แล้วผมก็ไม่ได้มาหาอาเพื่อขอพึ่งเทศน์ แต่มีเรื่องอยากปรึกษา"

"อะไร...เรื่องเรียนหรือเปล่า"

"โอ๊ย!" หลานชายร้องอย่างหงุดหงิด ถ้าเขาเป็นเด็กตัวเล็กๆ ไม่ใช่ ชายหนุ่มเจียนพันวัยเบญจเพสอยู่รอมร่อ อาจเกิดรายการทิ้งตัวลงไป ซักดินซังกอดด้วยก็เป็นได้ "นี่อาหยาใจเข้าหยาใจออกเป็นเรื่องเรียนกับ เรื่องงาน ไม่คิดจะสนใจเรื่องอื่นแล้วหรือ"

"ก็สนทุกอย่างแหละ แต่ตอนนี้อยู่ในมหา'ลัย อาเป็นอาจารย์ ก็ต้อง สนใจเรื่องเรียนเป็นอันดับแรกสิ"

"ยกเว้นศิษย์หลานคนนี้ไว้คนเถอะ! ตอนนี้ศิษย์หลานยังไม่ต้องการ ความช่วยเหลือจากท่านอาจารย์อาในเรื่องเรียน แต่ต้องการความช่วยเหลือ ในเรื่องส่วนตัววน!"